herfor er det, at den ugifte Moder stilles gunstigere umiddelbart før og efter Nedkomsten.

Om end det Materiale, som foreløbig staar til Raadighed ved Bedømmelsen af de uden for Ægteskab fødte Børns Forhold, er ret sparsomt, saa er det dog i høj Grad talende. Man ved, at af alle de Børn, som aarlig fødes her i Landet, er ca. $^1/_{10}$ fødte uden for Ægteskab. Man ved endvidere, at af disse uden for Ægteskab fødte Børn dør i den første spæde Barnealder i København ca. 22 %, uden for København vistnok endnu flere, der menes ca. 30 %. Af de i Ægteskab fødte Børn dør gennemsnitlig i samme Alder kun 10—11 %; ja, selv om de allerdaarligst stillede Arbejdsmænds Børn tages for sig alene, er det allerhøjeste Dødelighedstal for saadanne i Ægteskab fødte Børn kun 18 %.

Endvidere ved man, at medens de uden for Ægteskab fødte Børn kun udgør 9—10 % af alle de Børn, der fødes, og medens den store Dødelighed blandt de uden for Ægteskab fødte Børn bevirker, at der blandt den voksne Befolkning næppe findes mere end 5—6 % uden for Ægteskab fødte Personer, saa er blandt de offentlige Fruentimmer dog ca. 15 % og af Straffangerne ca. 18 % uden for Ægteskab fødte Personer.

Det Udkast, Udvalget har udarbejdet, kan forhaabentlig tjene som Forhandlingsgrundlag ved Sagens Videreførelse; vi har i Udkastet søgt at fremdrage de Forbedringer, som forekommer os at være mest nødvendige, og som formentlig ogsaa i alt væsentlig vil være i Overensstemmelse med de Anskuelser, som har været de stærkeste og mest fremherskende i den i den sidste Tid førte offentlige Diskussion om ugift Moders og uden for Ægteskab født Barns Retsstilling. Det kan næppe siges, at der i nogen Bestemmelse i dette Udkast ligger et Spring; kun et roligt og naturligt Skridt fremad betegnes.

§ 1 tilsigter at fordele den økonomiske Byrde mere retfærdigt og ligeligt, end det nu er Tilfældet. Som Regel vil Faderen til det uden for Ægteskab fødte Barn være den økonomisk bedst stillede; dette Synspunkt bør ikke tabes af Syne, naar der er Tale om at fordele den økonomiske Byrde. Endvidere tilsigtes at komme bort fra det for Faderens Underholdspligt gældende „Nødtørftighedsprincip". Det uden for Ægteskab fødte Barn bør ikke fra Fødselen bestemmes til at høre med til Proletariatet. Har det Evner til at lære noget og komme frem, bør disse Evner komme til deres Ret, og har dets Fader økonomisk Evne til at give sit Barn en ordentlig Uddannelse, bør ikke det, at han ikke har indgaaet Ægteskab med dets Moder, fritage ham for denne naturlige Pligt.

I Sammenhæng hermed foreslaas det, at 18 Aars Grænsen bliver den normale for Underholdspligtens Varighed.

Med Hensyn til Bestemmelsen (i § 1 5te Stykke) om, at Faderens Bidrag altid skal være højere i det første halve Aar af Barnets Levetid, anføres, at Moderen i den første Tid efter Fødselen i større eller mindre Grad vil være i en Svaghedstilstand; hendes Arbejdskraft vil være nedsat; det vil som Regel være bedst for Barnet og i mange Tilfælde af den største moralske Betydning for Moderen, at hun selv ammer sit Barn og selv plejer og passer det. Men dette vil kræve baade Tid og Kræfter, og det vil da være overensstemmende baade med det Maal af Humanitet, Tiden er naaet til, og med Naturens Love, at Faderen i den Tid bærer den tungeste Del af den økonomiske Byrde. Hvor Omstændighederne paa den anden Side nøder Moderen til at anbringe Barnet i Plejehjem, er Betalingen i det første Halvaar paa Grund af Udgifterne til Barnets Beklædning og hele Udstyrelse stedse meget betydelig højere end senere. Dette bør formentlig ubetinget medføre en tilsvarende Forhøjelse af Underholdsbidragets Størrelse.

I Tilslutning til denne Tankegang foreslaas i § 2, at Faderen endvidere er pligtig til at bidrage til Udgifterne ved Moderens Underhold den sidste Maaned før Fødselen, ved hendes Nedkomst, samt ved hendes forsvarlige Forplejning under Barselejet.

Denne — den sidste Tid før Fødselen og Tiden under og lige efter Fødselen — er den kritiske Tid for den ugifte Barnemoder, den Tid, hvor Skamfølelsen, der holder hende tilbage fra at betro sig til nogen, Angsten for, hvad der forestaar, Bevidstheden om ikke at kunne skaffe det fornødne tilveje osv., saaledes kan tage Magten fra hende, at hun — jo mere hun fordyber sig i sin Ulykke eller forvirres af sin Tilstand — ser det som den eneste Udvej: at dræbe sit Barn.

Det er ganske vist en sørgelig Kendsgerning, at der findes mange letsindige og ligegyldige ugifte Mødre, som ikke plages hverken af Skamfølelse eller af nogen Art af Bekymring for det lille Barn, de sætter i Verden; men dette bør ikke være afgørende for den retslige Betragtning.

Der har i Udvalget været nogen Sympati for — i denne Sammenhæng — at henstille, om der ikke, saaledes som i § 240 i den norske Straffelov af 22. Maj 1902, burde sættes Straf for den Mand, som ved modvillig at unddrage sig for efter Evne at yde en af ham uden for Ægteskab besvangret Kvinde den i Anledning af Svangerskabet eller Nedkomsten fornødne Bistand — bevirker eller medvirker til, at hun hensættes i en nødlidende eller forladt Tilstand, hvorved Fosterets eller Barnets Liv udsættes for Fare. Mulig vilde en saadan Bestemmelse virke vækkende paa Mandens Ansvarsfølelse.